

[Anker Lau.]

slutning og tillid til de udtalelser, som de ærede medlemmer hr. Knud Kristensen og hr. Thorkil Kristensen fremsatte her igår.

Jeg forstår, at der her i salen er et aldeles overvældende flertal for en positiv løsning af forswarets problemer, og jeg kan tilsige den højtærede regering også mit partis støtte i denne sag: Vi vil iøvrigt med dyb interesse afvente, hvad der kommer ud af de nordiske forsvarsforhandlinger, som for tiden finder sted.

Jeg skal så gå over til de problemer, som berører befolkningens daglige liv; dem skal der jo også tales om ved en lejlighed som denne. Det er væsentligt de økonomiske og de erhvervspolitiske problemer, men jeg vil her gerne tage mit udgangspunkt i trontalens ord om, at alle af krigen fremkaldte restriktioner og rationeringer skal afskaffes så hurtigt som muligt i takt med den økonomiske fremgang. Vi husker jo, hvor svært vi havde det i sidste samling, da vi behandlede vareforsyningslov og prislov. Vi fik indsat formålsparagraffer i begge love, som klart pålagde afvikling. Derudover måtte vi stort set nøjes med nogle løfteparagraffer og tilsagn i bemærkningerne om frilister o. s. v. Den udtalelse af statsministeren, jeg nævnte før, har jo været fremsat nogle gange i sommerens løb, og den giver ny næring til den mistillid, som befolkningen nærer til regeringen, når talen er om restriktionernes afvikling. Nu er sommeren gået, og ingen af de vigtige løfter er i virkeligheden blevet opfyldt af den højtærede handelsminister, der trods dette stadig bruger mange ord for at forsikre befolkningen om, at han vil af med disse restriktioner. Men nu kommer altså hans højtærede chef og siger, at det kun er de krigsfødte restriktioner, man vil af med, og disse to love, vareforsyningslov og prislov, havde vi jo længe før krigen. Men vi må naturligvis erkende, at de lettelser, der hidtil er bragt til verden, har været i overensstemmelse med statsministerens udtalelser. Der er ophævet nogle rationeringer og maksimalpriser, og der er puslet lidt med nogle produktionsordninger, altsammen bagateller af det, man kan kalde det krigsfødte.

Administrationen i varedirektoratet er ganske uforandret, ikke i mindste måde præget af afvikling; og i prisdirektoratet begynder man nu, formentlig under indtryk af prislovens snarlige fornyelse, at hale i land og fremstille sagen, som om ophævelsen af maksimalpriser har vist sig skadelig. Frie priser er nu engang ikke ens priser eller faste priser til enhver tid. Tilbud, efterspørgsel og konkurrence er her bestemmende, og det

må vore embedsmænd virkelig lære. Efter et prisdiktatur i 10 år skal der naturligvis også tid til, at priserne finder deres naturlige leje, og der er vel ingen, der vil påstå med albul sikkerhed, at det leje, hvori prisdirektoratet i 10 år har anbragt priserne, altid behøver at være det rigtige.

Der er næppe tvivl om, at store dele af befolkningen i sidste samling troede, at regeringen mente det alvorligt med afviklingsbestræbelserne, men nu hører vi altså, at det kun er de krigsskabte restriktioner, der skal fjernes, og så er jeg ligesom det ærede medlem hr. Viggo Starcke enig med Grossist-sammenslutningen af 1930, som forleden i et åbent brev til statsministeren krævede klar besked. Regeringen bør nu bekende kulør og klart udtale, hvilke restriktioner den vil ophæve, og hvilke den vil beholde. Dette har befolkningen berettiget krav på, og jeg opfordrer, ligesom det ærede medlem hr. Starcke gjorde det, den højtærede statsminister til at fremsætte en klar udtalelse herom.

Når vi har fået dette spørgsmål klaret, kan man drøfte de økonomiske forhold, der betinger en afvikling, og her kan det jo ikke nægtes, at der i løbet af det sidste halve år er sket meget betydningsfulde ting. Virkningerne af venstre-regeringens saneringspolitik har meldt sig; det er der vist ingen, der har formået at bortforklare. Den gode høst betyder vel en merindtægt på 500—700 millioner, og hertil kommer så Marshallhjælpen. Også prisudviklingen har været gunstig for Danmark, (og markerne ude i verden ligger sådan, at hvis den frie konkurrence kunne slå igennem, ville vi på mange områder opleve et prisfald, som igen ville give vore penge værdi.

Under disse omstændigheder må der nu være mulighed for dybtgående afvikling, også af de fundamentale restriktioner, og hvad den højtærede statsminister end måtte mene, håber jeg, at der vil være et flertal i denne sal for en sådan udvikling. Vareforsyningsloven skal jo til behandling om ganske få dage, og der bliver så lejlighed til at tale nærmere om dette spørgsmål, men jeg anser det for helt nødvendigt at finde frem til friere og sundere forhold, hvis vi skal genskabe et sundt erhvervsliv i både økonomisk og moralsk forstand.

Der kan ikke være tvivl om, at restriktionsperioden fra 1932 til dato bærer sin del af ansvaret for den svigtende moral, det manglende humør og for hele den utryghed, landets borgere føler i forholdet til hinanden og til myndighederne. Den har jo medført et politiregimente og en